

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

19-25 вересня
Григоріанський календар (Новий стиль)

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>19 вересня</u>	<u>3</u>
<u>20 вересня</u>	<u>6</u>
<u>21 вересня</u>	<u>9</u>
<u>22 вересня</u>	<u>13</u>
<u>23 вересня</u>	<u>17</u>
<u>24 вересня</u>	<u>21</u>
<u>25 вересня</u>	<u>24</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>28</u>

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

19 вересня

Неділя 17, по

Воздвиженні

Гал 2, 16-20

Мр 8,34 - 9,1

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Галатів 2, 16-20

Браття, а довідавшись, що людина оправдується не ділами закону, а через віру в Ісуса Христа, ми й увірували в Христа Ісуса, щоб оправдатися нам вірою в Христа, а не ділами закону; бо ніхто не оправдається ділами закону.

Коли ж, шукаючи оправдання у Христі, виявилось, що й ми самі грішники, - то невже Христос - служитель гріха? Жадним робом! Бо коли я знову відбудовую те, що зруйнував був, то я себе самого оголошую переступником. Я бо через закон для закону вмер, щоб для Бога жити: я - розп'ятий з Христом. Живу вже не я, а живе Христос у мені. А що живу тепер у тілі, то живу вірою в Божого Сина, який полюбив мене й видав себе за мене.

Євангеліє від Марка 8,34 - 9,1

І прикликавши народ разом із своїми учнями, сказав їм: Коли хтось хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той її погубить; а хто погубить свою душу мене ради та Євангелії, той її спасе.

Бо яка користь людині здобути світ увесь, а занепастити свою душу? Що бо людина може дати взамін за власну душу? Хто, отже, буде соромитися мене й моїх слів перед цим родом перелюбним та грішним, того посоромиться і Син Чоловічий, коли прийде у славі Отця свого з святими ангелами.

І сказав їм: Істинно кажу вам: Є деякі з отут присутніх, що не зазнають смерти, аж поки не вздріють Царства Божого, що прийде у могутності.

Розважання від Скинії

Що потрібно для того, щоб іти за Ісусом, стати Його учнем? – Зректися себе, взяти свій хрест і піти дорогою, яку пройшов Ісус.

Важке завдання – зректися себе. Надавати першість Божій волі над своєю. Служити Богові, а не собі. Найбільший ворог зречення – страх. Людина боїться, що не зможе справитися із завданнями від Бога, бо є недостатньо талановитою, вправною, мудрою, святою. Боїться, що

зазнає невдачі. Боїться, що виконуючи Божу волю занедбає свої потреби, що втратить, ніхто про неї не подбає. Але яка користь людині, навіть якщо здобуде весь світ для себе, а власну душу занастить? Лиш виконання Божої волі відкриває дорогу до Царства Небесного. Виконання власної волі може принести велику користь тільки під час земного життя, набуті скарби, досягнення і людську славу неможливо взяти до неба.

Страх зректися себе заради Ісуса і Євангелія виникає через брак пізнання того, яким є Отець Небесний, через брак прийняття Його любові. Як можна боятися, що мені чогось не вистачить, після заохочення Ісуса просити в Його Ім'я чого лиш забажаємо? Отець Небесний знає, що нам потрібно швидше, ніж ми попросимо. Якщо земні батьки вміють своїм дітям давати добрі дари, тим більше Небесний Батько, який не обмежений в ресурсах і можливостях, дбає про тих, які Його просять і надіються на Нього.

Боятися невдачі варто тому, хто планує виконувати Божу волю власними силами. Для цього потрібно мати ці сили і бути святим, а грішні і слабкі можуть розраховувати на Божу допомогу. Ми можемо все робити разом з Богом, тоді Він доповнить наші слабкості своєю силою і таким чином прославить своє Ім'я.

Якщо Ісус, Божий Син, святий і досконалий, мав у своєму земному житті нести хрест, то також і ті, хто хоче йти за Ним

і бути там, де Він, мають так робити. Небажання прийняти свій хрест веде людину до бунту, незадоволення і страждання, а його прийняття приносить мир.

20 вересня

Понеділок

Еф 4, 25-32

Лк 3, 19-22

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Ефесян 4, 25-32

Браття, тому, відкинувши брехню, говоріть кожен правду ближньому своєму, ми бо один одному члени. Гнівайтесь, та не грішіть! Хай сонце не заходить над вашим гнівом; і не давайте місця дияволіві.

Хто крав, нехай не краде більше, а краще хай працює, творивши власними руками добро, щоб він мав змогу дати тому, хто потребує.

Жадне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне, що може в потребі повчити, і щоб це вийшло на користь тим, які чують його.

І не засмучуйте Святого Духа Божого, що ним ви назнаменовані на день відкуплення. Усяка досада, гнів, лють, крик та хула мусять бути викорінені з-посеред вас разом з усією злобою.

Будьте, натомість, добрі один до одного та милосердні, прощайте один одному, як Бог у Христі вам простив.

Євангеліє від Луки 3, 19-22

Тим часом четверовласник Ірод, якому Йоан докоряв за Іродіяду, жінку його брата, і за все, що Ірод накоїв, додав ще й це до того всього, що замкнув Йоана до в'язниці.

Коли увесь народ христився, і коли Ісус, охристившись, молився, відкрилось небо, і Святий Дух у тілеснім вигляді, немов голуб, зійшов на нього, та залунав з неба голос: "Тимій Син любий, тебе я вподобав."

Розважання від Скинії

Йоан Хреститель був ув'язнений, а згодом і страчений, через те, що докоряв Іроду четверовласнику *за Іродіяду, жінку його брата, і за все, що Ірод накоїв*. Загинув, бо відкрито говорив правду. Та насправді причина смерті Йоана Хрестителя була в тому, що Ірод з Іродіядою не хотіли прийняти цієї правди і змінити свого життя, тож, маючи владу, наказали вбити найбільшого з пророків.

Апостол Павло, пишучи до ефесян, дає важливу настанову: *відкинувши брехню, говоріть кожен правду ближньому своєму*. Мабуть, тут не йдеться лише про правду стосовно певних побутових речей чи справ, а про правду, яка має на меті добро для ближнього; правду, яка може повернути його зі злої дороги, правду, яка вказує на гріх.

Чи вміємо ми говорити таку правду ближнім? Чи в цьому не виходимо лише зі своїх інтересів, чи насправді дбаємо про добро для ближнього? Чи, можливо, спосіб, в який хочемо донести правду, перетворюється в постійні звинувачення та приниження цієї особи, стає психологічним чи емоційним насиллям?

Не менш важливим є питання, чи здатні ми почути правду про нас самих, про наші недосконалості та гріхи. Чи зможемо прийняти її та виправити своє життя? Чи не наслідуюмо поведінку Ірода й Іродіяди щодо осіб, які відкривають нам правду про наше життя?

Про тих, хто повірив у Христа, апостол Павло говорить, як про щось одне, взаємопов'язане: *ми бо один одному члени*. Наш організм складається з різних членів, кожен із яких виконує певну функцію. *І як страждає один член, страждають усі з ним члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени* (1Кор 12,26). Так відбувається і в спільноті християн, Церкві, яка є таїнственным Тілом Христа. Ранячи гріхом себе, ми завдаємо кривди всій Церкві, роблячи кривду іншим, ми також ранимо себе. Усе заподіяне зло, усяка брехня не зникають безслідно, вони залишають свій вплив і рани на спільному тілі.

Просімо в Господа про мудрість та відвагу говорити правду іншим з любов'ю, для блага моєму братові, для загального збудування Христового Тіла. Просімо також про вміння приймати правду про нас та змінювати своє життя.

21 вересня

Вівторок

Еф 5, 20-26

Лк 3,23 - 4,1

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Ефесян 5, 20-26

Браття, і дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа.

Коріться один одному у Христовім острасі. Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова жінки, як і Христос голова Церкви, свого тіла, якого він Спаситель. А як Церква кориться Христові, так у всьому й жінки - своїм чоловікам.

Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води зо словом.

Євангеліє від Луки 3,23 - 4,1

Сам же Ісус, коли розпочинав (свою діяльність), мав яких років тридцять і, як гадали, був сином Йосифа, сина Елі, сина Маттата, сина Леві, сина Мелхі, сина Янняя, сина Йосифа, сина Маттатії, сина Амоса, сина Наума, сина Еслі, сина Наггая, сина Маата, сина Маттатії, сина Семеїна, сина Йосеха, сина Йода, сина Йоаннана, сина Реси, сина Зоровавела, сина Салатїїла, сина Нері, сина Мелхі, сина Адді, сина Косама, сина Елмадама, сина Ера, сина Ісуса, сина Еліезера, сина Йоріма, сина Маттата, сина Леві, сина Симеона, сина Юди, сина Йосифа, сина Йонама, сина Еліякіма, сина Мелеа, сина Менни, сина Маттата, сина Натана, сина Давида, сина Єссея, сина Йоведа, сина Вооза, сина Сали, сина Наассона, сина Амінадава, сина Адміна, сина Арні, сина Есрома, сина Фареса, сина Юди, сина Якова, сина Ісаака, сина Авраама, сина Тари, сина Нахора, сина Серуха, сина Рагави, сина Фалека, сина Евера, сина Сали, сина Каїнама, сина Арфаксада, сина Сима, сина Ноя, сина Ламеха, сина Матусали, сина Еноха, сина Ярета, сина Малелеела, сина Каїнама, сина Еноса, сина Сита, сина Адама, сина Бога.

Ісус же, повен Святого Духа, повернувся з-над Йордану, і Дух повів його в пустиню,

Розважання від Скинїї

Коріться один одному у Христовім острасі. Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві. Як це можна

зробити по-біблійному? Як це правильно робити? Як розуміти слово *коритись*? Біблія сама в собі має відповіді, тому звернімося до інших сторінок Святого Письма, де вжите це слово.

Цей заклик стосується не тільки до жінок, щоб вони корились своїм чоловікам, це насамперед стосується чоловіків, щоб вони корились Богу. Маємо дуже гарний приклад, як треба коритись, у постаті Калева: *Слугу ж мого Калева, за те, що був іншого духу та вірно слідував за мною, введу я в землю, до якої він уже ходив, і нащадки його володітимуть нею* (Чис 14,24). Господь щоразу це повторює в книзі Второзаконня (див. Втор 1,36), підкреслює цей дуже важливий момент ще раз у своєму Слові.

Що ж такого особливого зробив Калев, що я можу успадкувати на прикладі його життя? Він був слухняний Богу, як дитина, вірив та не нарікав. Написано, що він був іншого духу, а ним є інший тип мислення. Майже весь ізраїльський народ мислив чисто людськими категоріями: ми не зможемо здобути цю землю, бо там живе дуже потужний та сильний народ. А Калев мислив по іншому: якщо Бог підтверджує і обіцяє, що ми завоюємо цей край, то це абсолютно реально. Бог не залишає непоміченими його слухняність та довіру – виокремлює Калева з іншого народу та запевняє, що він увійде до цієї землі. Слухняність Калева привела його в обіцяну землю. Нарешті він отримав набагато більше – Бог благословляє його нащадків.

Моя слухняність Богові або своєму чоловікові стане

благословенням для моїх дітей. Дуже цікавий момент, що Мойсей, який був, здавалося б, набагато ближче до Бога, ніж Калев, постійно розмовляв з Богом, удостоївся бачити Його славу. Обличчя Мойсея сяяло славою Божою так, що на нього не можна було дивитись; творив чуда, керував цілим народом, був провідником Божої благодаті для всього народу, заступався за цей народ, молився, поклав стільки сил – і він не увійде у землю обіцяну! Здавалося б, хто, як не Мойсей на це заслуговує? Стільки всього пожертвував! Але Святе Письмо з цього приводу каже: *Послух ліпший від жертви, слухняність від баранячого жиру* (1Сам 15,22). Якщо хочеш потрапити на небо, Нову землю, яку пообіцяв нам Бог, треба мати послух. Якщо ти чоловік, треба бути слухняним Богу; якщо ти дружина, мати послух до свого чоловіка. Це важко робити в реальному житті, але це буде моєю перепусткою на небо та благословенням для моїх дітей.

Життя Калева з послухом виявилось більш *ефективним* та дорожчим у Божих очах, ніж Мойсея. Калев увійшов у нову землю, а Мойсей – ні. Чи маю я такий послух і таку довіру? Що я маю зробити, щоб мати?

22 вересня

Середа

Еф 5, 25-33

Лк 4, 1-15

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Ефесян 5, 25-33

Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллям води со словом, щоб появити собі Церкву славному, без плями чи зморшки або чогось подібного, але щоб була свята й непорочно. Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла; бо хто любить свою жінку, себе самого любить. Ніхто ж ніколи не ненавидів свого тіла, навпаки, він його годує і піклується ним, як і Христос Церквою, бо ми - члени тіла його.

Тим то покине чоловік свого батька і свою матір, і пристане до своєї жінки, і вони обоє будуть одне тіло. Це велика тайна, а я говорю про Христа і Церкву. Нехай же кожний з вас зокрема любить свою жінку так, як себе самого, а жінка нехай поважає чоловіка.

Євангеліє від Луки 4, 1-15

Ісус же, повен Святого Духа, повернувся з-над Йордану, і Дух повів його в пустині, де сорок день його спокушав диявол; і протягом тих днів Ісус не їв нічого. Коли ж вони скінчились, він зголоднів.

А диявол йому й каже: “Якщо ти Син Божий, скажи оцьому каменеві, щоб став хлібом.” Ісус озвався до нього: “Писано, що не самим лише хлібом житиме людина.”

Тоді диявол вивів його високо, показав йому в одну мить усі царства світу, і сказав до нього диявол: “Я дам тобі всю цю владу й славу їхню, бо вона мені була передана, і я даю її, кому захочу. Тож коли ти поклонишся передо мною, вся твоя буде.” Ісус у відповідь сказав до нього: “Писано: Ти будеш поклонятись Господові, Богові твоєму, і йому єдиному служити.”

Потім він повів його в Єрусалим, поставив на наріжнику храму й сказав до нього: “Коли ти Син Божий, кинься звідсіль додолу; писано бо: Він ангелам своїм велітиме про тебе, щоб тебе зберігали; і: Вони знімуть тебе на руки, щоб ти, ногою своєю не спіткнувсь о камінь.” Але Ісус озвався до нього: “Сказано: Не спокушуватимеш Господа, Бога твого.”

І скінчивши всі спокуси, диявол відійшов від нього до якогось часу. Ісус у силі Духа повернувся в Галилею, і чутка про нього рознеслась по всій околичній країні. Він навчав по всіх їхніх синагогах, і всі його хвалили.

Розважання від Скинїї

Диявол вичікує, щоби поставити людині підніжку. Він хоче, аби кожен плазував на череві, як проклятий змії. Його нервують усі, хто має міцні стопи, хто стоїть навколїшки перед Господом. Бо тільки в такій поставі людина має міцний хребет.

Якось диявол зазіхнув на самого Бога, надїючись, що зведе Господнього Сина, прожене з Ісуса Святого Духа. Саме там, у пустелі, після йорданського благовісту, Ісус як людина був віч-на-віч зі Святим Духом. Сорокадення з Руахом, з тим, хто дає нове дихання своїм улюбленим у світовій задусі...

Небесний Отець хоче торкнутися нас. Торкнутися не так, як це робить світ: світ штовхає, визискує та гнобить, а Божий доторк – це дотик Любові. Богові нічого не потрібно від нас. Усе Його. Господь торкається трепетно, ніжно та безкорисливо. Він відновлює нашу гідність, повертає нам свободу, яку так часто губимо у світі. Бог хоче торкатися нас, щоб оздоровити, щоби ми могли йти далі у вірі, що ми – Його діти.

Диявольська спокуса починається зі зловісного *якщо Ти Син Божий*. Адже якщо ми діти Царя, то покликані царювати. Діти Любові – то любити. Переможця – то перемагати. А з тих, хто закоханий у Христа, маріонеток не зробити. Також диявольська спокуса має продовження, на перший погляд, навіть побожне: бо написано: *Він накаже*

про Тебе Своїм Ангелам, щоб Тебе берегли. Сатана намагається переконати людину, що якщо в нашому житті щось не так, то, може, Бог нас недостатньо любить... Як же ті диявольські побрехеньки набридли.

Святий Духу, прийди! Просвіти наші серце та розум! Коли приходиш Ти, за Тобою хочеться йти. Ти провадиш у тишу Правди. Ти засвідчуєш, що для життя достатньо самого Життя: *не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божим.* Для того, щоб жити, достатньо Бога. А все інше додасться. Навіть повітря не потребуємо, коли в нашому нутрі нуртуєш Ти!

З Тобою раптом усе стає нашим. Ми починаємо усвідомлювати, що ніхто й ніщо нам не належить. Такі бажані влада та слава блякнуть. Стають мерехтливим метеликом при ногах Ісуса. Усі амбіції та страхи, які не дають нам спати і жити, летять на світло. Згряя тривожних метеликів згорає в Божому полум'ї. Щоб стало легко, щоб можна було летіти. І з попелу виростають крила. Не наші крила, а Твої.

23 вересня

Четвер

**Зачаття Івана
Хрестителя**

Гал 4, 22-31

Лк 1, 5-25

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Галатів 4, 22-31

Браття, написано бо, що Авраам мав двох синів: одного від рабині, а другого від вільної. Та той, що від рабині, народився за тілом, а той що від вільної - за обітницею. Це має інше значення: оті дві жінки - то два завіти; один з гори Синаю, що рабів родить, це - Агар; а гора Синай в Арабії і відповідає теперішньому Єрусалимові, що дійсно поневолений з дітьми своїми. А вишній Єрусалим - вільний, він мати всім нам.

Написано бо: “Звеселися, неплодна, що не родиш! Викликуй, рада та весела, ти, що мук не знала, бо у покинутій більше дітей, ніж у тієї, що має чоловіка.”

Ви ж, брати, як Ісаак, діти обітниці. Та як тоді, хто народився за тілом, гонив того, хто родився за духом, так і тепер. Тільки ж що Письмо каже: “Прожені рабиню та її сина, бо

син рабині не успадкує з сином вільної.” Отак, брати, ми сини не рабині, а вільної.

Євангеліє від Луки 1, 5-25

Був за часів Ірода, царя юдейського, один священик, на ім'я Захарія, з черги Авії, та його жінка з дочок Арона, на ім'я Єлисавета. Вони були обидвоє справедливі перед Богом і виконували всі заповіді та накази Господні бездоганно. Але були бездітні, бо Єлисавета була безплідна, і вони обидвоє були в літах похилі.

І ось одного разу, коли Захарія за порядком своєї черги служив перед Богом, згідно зо звичаєм священичої служби, випав на нього жереб увійти в святилище Господнє і покадити. А вся сила народу під час кадіння молилася знадвору. Тоді з'явивсь йому ангел Господній, ставши праворуч кадильного жертовника. Захарія, побачивши його, стривожився, і страх напав на нього.

Ангел же сказав до нього: “Не бійся, Захаріє, бо твоя молитва вислухана; жінка твоя Єлисавета породить тобі сина, і ти даси йому ім'я Йоан. І буде тобі радість і веселість, і багато з його народження радітимуть; бо він буде великий в очах Господніх; не питиме ні вина, ні напою п'яного, і сповниться Духом святим вже з лона матері своєї, і багато синів Ізраїля наверне до Господа, їхнього Бога. І сам він ітиме перед ним з духом та силою Іллі, щоб навернути

серця батьків до дітей і неслухняних до мудрости праведних, щоб приготувати Господеві народ прихильний.”

Захарія ж сказав до ангела: “По чому знатиму це? Я бо старий, і жінка моя на схилі свого віку.” Ангел озвався до нього: “Я Гавриїл, що стою перед Богом, і мене послано з тобою говорити та принести тобі цю благовість. І ось замовкнеш і не зможеш говорити аж до дня, коли це здійсниться, за те, що ти не повірив словам моїм, які здійсняться свого часу.” Люди ж чекали Захарії і дивувались, що він так забарився у святині.

Коли ж він вийшов, не міг до них говорити, і вони зрозуміли, що він видіння бачив у святині. Він же давав їм знаки й зоставсь німий. А як скінчилися дні його служби, він повернувся до свого дому.

Після тих днів зачала Єлисавета, його жінка, й таїлася п'ять місяців, кажучи: “Так учинив мені Господь у ці дні, коли зглянувся, щоб зняти мою ганьбу між людьми.”

Розважання від Скинії

Що може сказати мені ця сторінка Євангелія, яка розповідає про зачаття Івана Предтечі? Йдеться про Захарію та Єлисавету. Здається, Євангеліє натякає, що це добрі й побожні люди, але їхнє життя сповнене гіркоти від того, що вони так і не спромоглися народити дитину. Ось тільки Господь перетворить цей біль на щось неочікуване. Саме тому Він посилає архангела Гавриїла благовістити: *Не*

бійся, Захаріє, бо твоя молитва вислухана; жінка твоя Єлисавета породить тобі сина, і ти даси йому ім'я Йоан. І буде тобі радість і веселість, і багато з його народження радітимуть; бо він буде великий в очах Господніх; не питиме ні вина, ні напою п'яного, і сповниться Духом святим вже з лона матері своєї, і багато синів Ізраїля наверне до Господа, їхнього Бога. І сам він ітиме перед ним з духом та силою Іллі, щоб навернути серця батьків до дітей і неслухняних до мудрости праведних, щоб приготувати Господеві народ прихильний. Дивно, але те, що мало би бути доброю новиною, збуджує в серці Захарії страх та недовіру. Гадаю, що це дуже людська реакція. Особливо якщо ціле життя вони з дружиною намагалися досягнути те, чого так і не отримали. Надто зараз це здається неймовірним: *По чому знатому це? Я бо старий, і жінка моя на схилі свого віку.* Захарія протиставляє свою старість, свої обмеження Божому Слову. Але в цьому і вся суть: Бог є Богом саме тому, що може не тільки зробити певні речі, які лежать поза твоїми можливостями й обмеженнями, але й навіть збудувати їх на твоїй недосконалості. *Після тих днів зачала Єлисавета, його жінка.* Бог запускає коріння там, де ми вже нічого не можемо. Ось таким є посил цієї прекрасної євангельської сторінки. Дозвольмо Божій силі вести нас. Вона перетворить нашу темряву у світло, наші обмеження в можливості, наші гріхи у велику благодать. Щоби ми всі визнали, що його Любов є більшою від усіх наших слабкостей.

24 вересня

П'ятниця

Еф 6, 18-24

Лк 4, 22-30

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання апостола Павла до Ефесян 6, 18-24

Браття, моліться завжди в душі всякою молитвою і благанням. І для того, чуваючи з повною витривалістю, моліться за всіх святих і за мене, щоб Бог, коли уста мої відкрию, дав мені сміливо звістувати тайну Євангелії, якої я посол у кайданах, щоб я говорив сміливо про неї, як мені належить.

А щоб ви також знали, як зо мною, що я роблю - про те все повідомить вас Тихик, любий брат і мій вірний слуга в Господі, якого я саме вислав до вас на те, щоб ви довідалися про наші справи і щоб він утішив серця ваші.

Мир братам і любов з вірою від Бога Отця і Господа Ісуса Христа.

Благодать з усіма, що люблять Господа нашого Ісуса Христа в нетлінності! Амінь.

Євангеліє від Луки 4, 22-30

Всі свідчили про нього і чудувалися словам ласки, які линули з уст його, й говорили: “Чи ж він не син Йосифа”? А він казав їм: “Ви певно скажете мені цю приповідку: Лікарю, вилікуй себе самого. Про що ми чули, що сталося в Капернаумі, зроби те й тут на твоїй батьківщині.”

Він же додав: “Істинно кажу вам: Ніякого пророка не приймають добре в своїй батьківщині. Та я вам кажу по правді: Багато вдів було в Ізраїлі за днів Іллі, як закрилось було небо на три роки й шість місяців, і великий голод лютував по всьому краю, однак, ні до однієї з них не був посланий Ілля, тільки в Сарепту, що в краю Сидонським, до вдови жінки. Та й прокажених теж в Ізраїлі було чимало за пророка Єлисея; однак, ніхто з них не очистився, крім сирійця Наамана.”

Почувши це, всі в синагозі наповнилися гніву і, вставши, вигнали його геть за місто і повели його на край гори, на якій було збудоване їхнє місто, щоб скинути його додолу. Та він, пройшовши серед них, пішов далі.

Розважання від Скинії

Ісус проповідує у своєму рідному місті. Мешканці Назарету *чудувалися словам ласки, які линули з уст його*. Проте їх дивувало те, що син теслі Йосифа, простий робітник, якого вони знають, може так навчати та творити чуда. *Звідкіля в нього ця мудрість і сила чудодійна? Хіба він не син теслі?*

Хіба не його мати зветься Марія, а його брати: Яків, Йосиф, Симон та Юда? І його сестри хіба не всі між нами? Звідки ж воно йому це все? І вони брали йому це за зле (Мт 13,54-57).

Ізраїльський народ часто не визнавав своїх пророків, не хотів слухати їхніх слів. *Ніякого пророка не приймають добре в своїй батьківщині.* Ситуація знову повторилася. Мешканці Назарету не змогли в Ісусі побачити пророка, а тим паче Месію. *І не зробив там багато чуд з-за їхньої невіри (Мт 13,58).*

Ісус докоряє їм за це та пригадує дві події з життя пророків Іллі та Єлисея. Ізраїльський народ відмовився розкаятися і прийняти Слово Боже попри багато слів і знаків цих пророків. Натомість вдова з Сарепти повірила словам Господа через пророка Ілля та, ділячись останнім, була врятована з сином від голодної смерті. Нааман, начальник війська араміського царя, поважний та хоробрий чоловік, з великою почесною прийшов до пророка Єлисея, щоб отримати зцілення від прокази. Після очищення у водах Йордану зрозумів, що *нема Бога на всій землі, тільки в Ізраїлі (2Цар 5,15).*

Ізраїльський народ не шанував своїх пророків, а народи, які поклонялися поганським Богам, приймали їх та визнавали їхнього Бога єдиним правдивим Богом. Подібно з Ісусом, вибраний народ не повірив Йому, розіп'яв, а поганські народи визнали своїм Богом. Господь не відкидає нікого,

Він завжди готовий творити чуда в нашому житті, лише якщо ми будемо вірити та визнавати Його єдиним правдивим Богом і Спасителем.

25 вересня

Субота

1Кор 15, 39-45

Лк 4, 31-36

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Перше послання апостола Павла до Коринтян 15, 39-45

Браття, ге кожне тіло таке саме тіло, але інакше тіло в людей, інакше тіло в тварини, інакше тіло у птиць, й інакше у риб. Є тіла небесні і тіла земні, й інакший блиск небесних, інакший же блиск земних. Інакший блиск сонця, інакший блиск місяця, інакший блиск зір, ба навіть зоря від зорі різниться блиском.

Так само й воскресіння мертвих: сіється в тлінні, а встає у нетлінні; сіється в безчесті, а встає у славі; сіється в безсиллі, а встає у силі; сіється тіло тваринне, а постає тіло духовне. Якщо є тіло тваринне, то є й тіло духовне.

Так і написано: «Перший чоловік Адам став душею живою, а останній Адам духом животворним.»

Євангеліє від Луки 4, 31-36

Потім прийшов у Капернаум, у місто галилейське, і навчав їх у суботу. І дивувалися його науці, бо його слово було повне влади.

А був у синагозі чоловік, що мав нечистого духа, і він закричав голосом сильним: “Лиши, що нам і тобі, Ісусе Назарянине? Прийшов ти погубити нас? Я знаю, хто ти: ти - святий Божий.”

Ісус же погрозив йому, кажучи: “Мовчи і вийди з нього.” І кинувши його перед усіма, демон вийшов з нього, нічого злого не зробивши йому.

Жах огорнув усіх, і вони один до одного казали: “Що за слово, - що з владою й силою велить нечистим духам, і вони виходять!”

Розважання від Скинії

Спробуємо поставити себе в ту когорту праведників і будемо оплакувати не всіх, хто вмирає, а тих, хто завершує життя, будши опанований злом. Землевласник, коли бачить зацвілу пшеницю, не плаче. Навпаки, коли бачить, що вона в землі залишається твердою, боїться та тремтить. Коли бачить, що вона псується, тоді радіє, тому що зіпсування є початком її майбутнього пагінця.

Та й ми будемо тішитися, коли тлінний дім розкладається, коли людина сіється. Не дивуйтеся, що апостол сьогодні

назвав поховання сіянням, це краще, ніж сіяння. До нього настають смерть, праця, небезпеки, турботи, а після нього, якщо будемо праведно жити, вінці та нагороди. (...) Раптово все стається, і людина, яка відходить, вступає не в складне земне життя, а туди, де не має ні хвороби, ні печалі, ні зітхання.

Якщо жінка потребує захисту і потім плаче за чоловіком, нехай приступить до спільного для всіх Охоронця, Спасителя і Благодійника – Бога, до цієї нездоланної допомоги, готового підкріплення, надійного покрову, всюдисущого (...).

Однак, скажеш, що я оплакую не померлого, а себе? Це неприродно для того, хто любить – бажати, щоб улюблений ще хвилювався за тебе і відчував невідомість твого майбутнього, тоді як йому необхідно бути увінчаним та йти до пристані; або щоб ним і далі кидали хвилі, коли йому можна бути в пристані. *Проте, я не знаю, куди він відійшов.* Як не знаєш? Він жив або праведно, або неправедно, тому відомо, куди він піде. Через це ти й переживаєш, що він помер грішником?

Це лише відмовка та привід. Адже, якщо б ти через це оплакувала померлу особу, то тобі треба б було виправляти та вдосконалювати його за життя. Однак ти дбаєш тільки за себе, а не про нього.

Зрештою, якщо він помер грішником, то й в такому випадку

треба радіти, що він більше вже не грішить і що він вже не додасть зла до зла, а допомагати йому, наскільки можливо: не слізьми, а молитвами, моліннями та жертвами. Це все встановила Церква не дарма. Не дарма ми чинимо в часі божественних Тайн поминання про померлих і просимо за них, благаючи присутнього Агнца, який взяв на себе гріхи світу. Це робимо для того, щоб померлі мали там якусь потіху. Не дарма священнослужитель після принесення страшних Христових Тайн молиться: *за всіх спочилих у Бозі і тих, що творять за них пам'ять*. Якщо би їх не поминали, то ці слова би не промовляли. Наші дії не є грою лицедіїв, вони чиняться за задумом Духа (...).

Тоді чому ж ти сумуєш, чому плачеш, коли стільки можливостей маєш для того, щоб випрошувати прощення для померлої людини? Тільки через те, що залишилась одна і втратила захисника? Не кажи цього. Ти не втратила Бога, і, допоки маєш Його, Він сам буде для тебе більше, ніж чоловік, батько, син чи зять, тому що навіть за їхнього життя на землі Він робив для тебе все.

св. Іван Золотоустий

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священиків, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com